

L'Empordà

JOAN MARAGALL

Cap a la part del Pirineu,
vora els serrats i a ran del mar,
s'obre una plana riallera:
és l'Empordà.

Digueu, companys, per on hi aneu?
Digueu, companys, per on s'hi va?
—Tot és camí, tot es drecera,
si ens dem la mà.

Salut! Noble Empordà!
Salut! Palau del vent!
Portem el cor content,
i una cançó.

Pels aires s'alçarà;
pels cors penetrarà,
penyora s'anirà fent
de germanor.
—Una cançó!

A dalt de la muntanya hi ha un pastor;
a dintre de la mar hi ha una sirena:
ell canta al dematí que el sol hi és bo,
ella canta a les nits de lluna plena.

Ella canta: —Pastor, me fas neguit.—
Canta el pastor: —Me fas neguit, sirena.—
—Si sabesses el mar com és bonic!
—Si sabesses la llum de la carena!
—Si hi baixesses series mon marit.
—Si hi pugesses ma joia fóra plena.
—Si sabesses el mar com és bonic!
—Si sabesses la llum de la carena!

La sirena se féu un xic ençà,
i un xic ençà el pastor de la muntanya,
fins que es trobaren al bell mig del pla,
i de l'amor plantaren la cabanya...
Fou l'Empordà.

Maig de 1909

MARAGALL, Joan (1986): *Poesia completa*. Barcelona: Empúries.